

at det ikke fandt det forsvareligt at gjøre nogen væsentlig Reduktion i Indtægterne af de indirekte Skatter. Det ærede Medlem har beholdt sin Mening fra den Tid, og jeg haaber, at dette ærede Thing ogsaa har beholdt sin Mening fra den Tid, da dette Forslag blev forelagt. — Hvad der derimod var mig noget overrassende at høre fra det ærede Medlem, var, at han betegnede det som Radikalisme at holde paa det Bestaaende og som Konservatisme at forlange det Bestaaende forandret paa Grund af for 17 Aar tilbage i Tiden bestaaende Forhold. Saa meget mere overrassende var det mig at høre denne Udtalelse af det ærede Medlem, som denne Konservatisme jo ikke engang skulde bestaa i blot at opheve det, som man havde vedtaget, efter det ærede Medlems Mening kun midlertidigt, skjøndt der intet Spor er i Loven af denne Midlertidighed; thi dersom det havde været det ærede Medlems Mening blot at hæve det, vilde jeg endda lidt bedre kunne have forstaaet det; men dersom jeg ikke ganske misforstod det ærede Medlem, ønskede han slet ikke Krigsskatloven af 5te August ophævet. Slet ikke! Det ærede Medlem har ikke udtalt sig for Ophævelsen af en eneste af de Positioner, der ere forhøjede gennem Krigsskatloven af 5te August 1864; tværtimod, om flere af dem har han udtalt, at det var fuldstændigt at billige, at de vare forhøjede og vedblive at være forhøjede. Denne Konservatisme skal altsaa kun bestaa deri, ikke at man vil forlange en formentlig kun midlertidig Lov ophævet igen, men at man vil forlange ved første Leilighed, hvor der er Tale om Skattelove, et Uffslag i Skatterne, svarende til det Paalæg, der blev gjort af Nødvendighed for 17 Aar siden. Jeg formaar ikke at følge det ærede Medlem i disse Betragtninger. Jeg tror, at den rigtigste Betragtning af disse Forhold er den, at man kun forlanger nye og forøgede Skatter, naar der er en haard Nødvendighed tilstede, saaledes som der var i 1864, men at man heller ikke bortkaster en bestaaende Skatteindtægt, førend det er tydeligt og klart, at den virkelig er overskødig. Det tror jeg er den rigtigste Betragtning af disse Forhold. Endnu maa jeg dog med Hensyn til den meget omtalte Lov af 5te August 1864, gjøre den Bemærkning, at, dersom det virkelig, dengang denne Lov blev vedtagen, havde været Meningen, at den kun skulde være midlertidig, hvad havde saa været lettere end kun at give den en bestemt Levetid? Intet! Intet havde været lettere end kun at give den en bestemt Levetid af 5, 10 eller 15 Aar, eller hvad man havde villet, eller ialtfald sagt, at den skulde undergives en Revision inden en bestemt Tid, og dersom denne Revision ikke førte til Maalet, var den bortfalden. Der er ikke Spor af noget Saadant. Jeg tør ikke i den Grad stole paa min Gukommelse, men jeg vil dog sige, at jeg heller ikke mindes fra Forhandlingerne i den Tid Noget, som kunde give mig Ind-

trykket af, at man forudsatte, at denne Lov kun skulde have en begrændset Virketid. (Fischer: Det Spørgsmaal blev slet ikke omtalt!) Nei, slet ikke, saa vidt jeg husker. Naar det ærede Medlem udtalte, at asset fra, at man af særlige Hensyn til Krigsskatloven kunde ønske at nedfætte Skatterne, var Hensynet til den gode finansielle Stilling jo i og for sig tilstrækkelig til at motivere en Nedfættelse af Skatterne, og endvidere udtalte, at man ved Vedømmelsen af, hvorvidt den finansielle Stilling var en saadan, at den gjorde en Stattenedfættelse forsvarelig, kun maatte gaa ud fra de allerede af Lovgivningsmagten godkjendte finansielle Krav — jeg er ikke vis paa, at jeg nøiagtig har faaet nedskrevet de samme Ord, som det ærede Medlem brugte, men jeg tror ikke at seile i, at det var Tanken, at man altsaa kun skulde tage Hensyn til de allerede af Lovgivningsmagten godkjendte finansielle Krav, men derimod ikke til, hvad der ellers kunde staa paa Dagsordenen — antager jeg, at denne Udtalelse af det ærede Medlem ikke kan være ment bogstavelig og maa tages ialtfald med en vis Begrændsning. Thi det er jo klart nok, at, dersom vi skulde basere vor Beregning over, hvilke Skatteindtægter der vare nødvendige, blot paa de i dette Dieblik af Lovgivningsmagten godkjendte finansielle Krav til Statskassen, vilde vi komme til at gaa langt, langt dybere ned end til blot at kaste 1½, 2 eller 3 Millioner overbord, da, som bekendt, en stor Del af Budgettet, der Aar efter Aar vedtages af den Lovgivende Magt, savner Hjemmel i bestaaende Love. Det gjælder jo f. Ex. om Alt, hvad der anvendes til Sernbanebygning, til extraordinære Anstæffelser til Hær og Flaade osv. osv. Det har jo ikke nogen Hjemmel, før det er vedtaget paa selve Finantsloven for Aaret, og er altsaa ikke forud godkjendt af Lovgivningsmagten. Men selv om Udtalelsen ikke skal tages paa den Maade, altsaa bogstavelig, selv om den kun skal tages saaledes, at man ikke i Dieblikket skal se hen til de nødvendige Udgifter, der maa forestaa i en nærmere Fremtid, helst en saa nær Fremtid som muligt, selv om den kun skal tages med denne Begrændsning, tror jeg ikke, den paa nogen Maade holder Stik, ialtfald ikke naar man har en anden Betragtningssmaade end den, det ærede Medlem fremsatte, og som for mig om trent lød saaledes, at det vilde være lettere at faae saadanne extraordinære Bevillinger, naar man stod med en tom Kasse end med en fuld. Jeg deler ikke denne Betragtning. Set kan jeg fuldstændig være enig med det ærede Medlem i, og det er hans Udtalelse om, at extraordinære Forvarsforanstaltninger ikke kunde fordres dækkede gennem de løbende Indtægter, men at det er fuldkommen forsvareligt at dække dem med Forbrug af en opparet Formue eller ved Laan. Deri er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem. Men det maa jo vel erindres, at den opparede For-